

[Hans Kjær.]

kratiets sidste regeringsperiode, til en stærk fremgang. Hvordan havde dansk erhvervslivs stilling mon været nu, hvis ikke det var gennemført?

Forskning og produktudvikling er styrket gennem det nye udviklingsfond. Afgiftslove er moderniseret og har ligesom den store toldreform betydet en stærk rationalisering for både erhvervslivet og den offentlige administration. Egnsudviklingen har fået et kæmpeskub fremad ved en ny lovgivning og bliver nu stærkt støttet af, at denne regering har gjort udflytning af statsinstitutioner til en realitet. Arbejdsmarkedspolitikken er forbedret med den nye arbejdsformidling og udbygning af omskolingsordningerne.

Inden for boligpolitikken har vi fået en helt ny saneringslovgivning. Obligationsrationaliseringens ophævelse har muliggjort et øget boligbyggeri med ca. 50.000 nye og større boliger om året i 1969 og 1970 og formentlig også her i 1971 imod omkring 40.000 årligt i de foregående år; samtidig vil realkreditreformen sikre øget selvfinansiering i byggeriet. Vi kan nu realistisk øjne en udvikling, hvor vi bygger os ud af bolig-mangelen på økonomisk forsvarligt grundlag; sådan at en frigørelse af boligmarkedet vil være mulig uden for hovedstadsområdet, når boligforliget i 1975 udløber.

Jeg skal gerne nævne forsvarsreformen ved at fremhæve, at de tre regeringspartier har kunnet udforme en forsvarsreform sammen, mens socialdemokratiet beklageligvis satte den lille politik i højsædet ved pludselig at ville skære forsvaret ned under det beredskab, som det er nødvendigt at bevare, så Danmark også i fremtiden kan opretholde den fred og sikkerhed, som er skabt gennem medlemskabet af NATO. Dette er så meget mere inkonsekvent, som socialdemokratiet — hvilket blev bekræftet her i dag — fortsat står på vort medlemskab af NATO.

En 9-årig folkeskole er vedtaget, medindflydelse er indført ved de højere læreanstalter i et omfang som vel intet andet sted i verden. Uddannelsesstøtten er udbygget med en større vægt på långivning, en udvikling, som vi i mit parti håber vil fortsætte.

Et omfattende forebyggende og helbredende arbejde er sat i gang over for narkoti-

kapproblemerne, strafferammen for salg af narkotika er hævet fra 2 år til 6 år.

Også i indsatsen mod forurening er gennemført nye love, og en øget indsats er nu planlagt og forberedt gennem et omfattende arbejde, der naturligvis kunne være blevet sat i gang mange år før denne regerings tid, men forureningsbekæmpelse blev næsten totalt forsømt af den tidligere regering. Det er vel derfor, man nu er så kritisk over for, at denne regering virkelig har ladet det undersøge og ikke har løst alle disse opgaver på disse få år.

På det sociale område er der ikke alene sket en stærk udbygning af de enkelte ordninger, men vi står nu midt i en ny socialreform af et omfang, som vel de færreste har gjort sig helt klart endnu.

Ja, meget andet kan nævnes, tænk på de store ændringer i færdselsloven, tænk på reformen af hr. Grünbaums dødsbøbeskatning — en beskatning, der ligesom forringelsen af afskrivningsreglerne udgjorde en trussel imod bevarelsen af en mængde arbejdspladser. Tænk på, at den medhjælpende hustru er blevet et anerkendt begreb i skattelovgivningen, at opsparingstanken er styrket ved øgede muligheder for at tegne forsikringer, ved præmieret boligopsparing og ved de nye regler for skattelettelse for medarbejderaktier som et led i de nye tanker om medindflydelse og medejerskab. Eller tænk på den store tjenestemandreform og på de store kommunalreformer, som; når vi er igennem de overgangsvanskeligheder, som er uundgåelige ved så store nydannelser, vil have skabt et helt nyt grundlag for den offentlige forvaltning, idet lokale instanser træffer afgørelser om egne forhold, egne projekter, uden at skulle spørge København ustandselig. Ude omkring kan man få bekræftet, at rejserne til regeringskontorerne allerede er blevet færre.

Meget, meget mere kunne nævnes som bevis på, at vælgerne så rigtigt i 1968, da de forlangte, at nye koste kom til.

Hvad angår den økonomiske sanering, så har vi ikke villet og har heller ikke kunnet skjule, at det er gået langsommere, end vi havde ønsket og håbet, med at opnå tilstrækkelige resultater. Men ingen kan vel se bort fra, at den i sig selv vanskelige opgave — for det er en vanskelig opgave — har mødt vilkår, der gjorde vanskelighederne